

sobotu absolvuje prohlídka dvou zámků a tři poutních míst, o návštěvě restaurací nemluvě.

Koho hledáme?

Většina poutních míst je zasvěcena Panně Marii nebo některému světci či světicí, ale nemají být jejich „památníkem“. Jsou to místa osobní modlitby a liturgie. Odedávna se na nich slaví svátosti – zejména svátost smíření a eucharistie, v posledních desetiletích také často svátost pomazání nemocných, případně i svátost křtu a manželství. A všechny umožňují setkání s Kristem. Ostatně i pobyt mezi modlícími se návštěvníky poutního místa je příležitostí k setkání s Kristem, který je uprostřed těch, kdo se scházejí v jeho jménu. Je nesmírně důležité, aby poutník, který přišel na poutní místo, ke Kristu vnitřně „doputoval“. Aby se s ním setkal a přijal jeho odpuštění i obdarování. Skutečně křesťanská úcta k Panně Marii a ke svatým nás ani jinak dovést nemůže a nemá. Proto má slavení svátostí na poutním místě tak zásadní význam.

Co hledáme?

Řada lidí sem přichází s konkrétními bolestmi, přáními nebo očekáváními. Putováním dávají naléhavosti svých potřeb a upřímnosti své víry jedinečný výraz. Pro naplnění svých nadějí chtějí něco dobrého udělat, a tak se vydají na pouť. Chápu, že tam se může jejich modlitba stát hlubší a opravdovější. Zde je ale tenká hranice mezi vírou a omylem. Protože pouť lze také pochopit jako „nátlakovou akci“ na Boha, jako příjemné přesunutí vlastního rozhodování na zodpovědnost uctívaného světce nebo jako zázračný prostředek k naplnění vlastních přání. A to je všechno omyl. Nebo z jiného pohledu: jde o to, zda člověk na poutní místo přichází, aby se lépe sjednotil s Bohem, vnímal ho a odpověděl mu, nebo

zda tam utíká před řešením či rozhodnutím, které odmítá udělat doma. V tom případě si odnese z pouti zklamání. Můžeme totiž říci, že poutní místo je dobré k tomu, abychom lépe slyšeli, když k nám Bůh mluví, a ne k tomu, aby Bůh lépe slyšel to, co mu my doporučujeme.

A co můžeme nalézt?

Na poutních místech můžeme nalézt mnoho nevku – jak v oblasti upomínkových předmětů a jejich nabídky, tak v nejrůznějších projevech zbožnosti. A právě tím si je nemáme nechat znechutit. Zdá se totiž, že přes všechny dlouhodobé a upřímné snahy o kultivaci jsou tyto věci nevykořenitelné. Jenže ony také nejsou podstatné. Na naše setkání s Bohem nemusí mít žádný vliv. Protože Bůh na těchto rušivých vlivech (nejsou ale rušivé pro každého!) závislý není a naše víra jistě také ne. A tak můžeme najít na poutním místě setkání s živou modlící se církví v přítomnosti i ve vzpomínkách na ty, kteří přicházeli před námi. Můžeme objevit i pro nás samotné nečekanou schopnost s důvěrou se pomodlit. Smíření s Bohem. Posilu víry. A třeba po týdnech, měsících či letech i vyřešení problému, s nímž jsme na poutní místo přišli.

Aleš Opatrný

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 14 7. července 2019

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 8. 7. – 21. 7. 2019

8. 7.	Po	–	–	–	
9. 7.	Út	KO	18.00	za urovnání vztahů v rodině	
10. 7.	St	KA	08.00	za † Jaroslava Prouska, rodiče a ostatní †† z rodu	
11. 7.	Čt			Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy	
		KA	08.00	za †† Václava a Miloslavu Pechanovy a ostatní †† z rodu	
12. 7.	Pá	KO	18.00	za uzdravení minulosti v rodinných vztazích od 16.30 v KO svátost smíření	
13. 7.	So	DD	13.30	za farníky	
		KA	18.00	za získání lepší práce pro syna Davida	
14. 7.	Ne			15. neděle v mezidobí	
		KO	08.30	za návrat k víře a rodině a za † Marii Tomičkovou, rodiče a sourozence	
15. 7.	Po			Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve	
16. 7.	Út	KA	08.00	za † Františka	
17. 7.	St	KA	08.00	za † Miroslava Hrdinu a manželku	
18. 7.	Čt	KA	08.00	za † Darinu	
19. 7.	Pá	KO	18.00	za † Jaroslava Tichého a manželku	
20. 7.	So	DD	13.30	za farníky	
		KA	18.00	za † dceru Jarmilu	
21. 7.	Ne			16. neděle v mezidobí	
		KO	08.30	za † Vladimíra Zaciose, rodiče a bratra	
		CH	15.00	na úmysl	

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 4. července 2019. Uzávěrka následujícího čísla: 18. července 2019. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

NEODPUŠTĚNÍ JAKO JÍZDA AUTEM SE ZATAŽENOU RUČNÍ BRZDOU

Neodpuštění v našem duchovním životě připomíná jízdu autem se zataženou ruční brzdou. Odráží se v kvalitě našich mezilidských vztahů, narušuje naši duševní stabilitu a rovněž ovoce našeho každodenního snažení je pak jakési jalové. Týká se všech lidí bez rozdílu, ať už jsou věřící, nebo nejsou. Problém je, že svět kolem nás dnes vytěšňuje pojmy jako vina nebo hřích. Naučili jsme se mluvit raději o pocitech viny, sebevýtčkách. Pojem hřích jsme nahradili slovem problém. Dnes nikdo nepomlouvá, nezávidí, nedělá rozbroje ve vztazích, nepodvádí – dnes má každý jen vztahový problém. A máme pocit, že kde není vina, tam není třeba žádat o odpuštění.

Vsadili jsme na to, že postačí vyřešit problém, aniž bychom se museli sklonit a říci: „Promiň, odpusť, mrzí mě to, je mi to líto.“ Snažíme se pocity viny řešit psychoterapií, ale výsledek je podobný, jako když na zhnisanou ránu dáme obvaz, aniž bychom předtím ránu odborně vyčistili a překryli antibiotikem. Problém tím nevyřešíme, jen ho vytěsníme a přesuneme jinam. A on se nám, potvora, transformuje třeba do úzkostné poruchy nebo tělesného příznaku. Přitom by stačilo tak málo. (Krásně o tom píše Katka Lachmanová v knize *Vězení s klíčem uvnitř*.)

Někdy mohu nabýt dojmu, že svým neod-

puštěním nejvíce potrestám člověka, který mi ublížil. Že je to spravedlivé a ten člověk si to zaslouží. Možná ano – ale pravdou je, že tím často ještě víc ublížím sám sobě. Vzpomínka na křivdu mě pak ještě dlouho stravuje, jsem plný hořkosti, trápím se. Hrozí, že se postupně uzavřu do izolace, do vězení vlastního neodpuštění. Mám tam sice klid od tohoto bolavého vztahu, ale za cenu zřeknutí se vlastní svobody v něm. A v tomto vězení, v této hibernaci, mohu ustrnout i na několik let. Tato vězeňská kobka má ale jednu zvláštnost. Její dveře mají kliku nikoli zvenku, ale překvapivě zevnitř. A tou klikou, tím klíčem, který mi umožní vyjít znovu ven do svobody, je mé rozhodnutí odpustit. Jde o akt mé vůle, nikoli pocitů.

Toto rozhodnutí budu muset udělat třeba ještě stokrát, než se v mém srdci něco pohne a zavládne tam opravdový Boží pokoj. Tím také neříkám, že se nic nestalo, že si ten druhý nezaslouží trest. Jen se vzdávám práva být vykonavatelem pomsty, práva přát tomu člověku zlo, a roli soudce přenechávám Bohu. Dávám mu tím současně prostor, aby mé rány na duši uzdravil, a je-li to jeho přání, aby dal tomuto pošramocnému vztahu druhou šanci.

Robert Dojčár: *Po proudu plavou jenom chciplé ryby*

Nový muž

Muž bývá tradičně zaměstnán mimo domov a vzdoruje nepřátelskému světu, zatímco žena zajišťuje rodinné zázemí: „rent a wife“, komentovala cynicky své postavení při pohledu nazpět jedna zklamaná rozvedená žena.

Jako vyrovnání k domácím pracím ženy se muž stará o peníze pro rodinu, nikoli však o rodinný rozpočet. Úkoly jsou přesně rozděleny. Muž v rodině zodpovídá za existenční zajištění rodiny, za dlouhodobější plány a rozhodnutí. Starost o vztahy, řešení konkrétních

konfliktů, hřejivé rodinné ovzduší – to jsou zpravidla úkoly hospodyně v rodině zaměstnaného muže. Ona se také stará o děti.

Nový muž se prokazatelně liší od muže tradičního v několika ohledech. Především je ochoten dělit se o svět práce se ženou. Dokáže se navíc rozdělit se svou ženou i o práci v rodině. Nový muž by byl ochoten na sebe vzít druhý nebo třetí rok mateřské dovolené, což ovšem bývá většinou odmítáno, protože muži mají vyšší platy. Noví muži také mají více

času pro své děti, které na oplátku obohacují jejich život – pomáhají jim rozvinout radostné stránky života, které v zaměstnání a povinnostech zůstávají často pozapomenuty.

Nová je na novém muži převedším jeho snaha nalézt přístup k uzavřenému vnitřnímu světu. Mění se jeho vztah k vlastnímu zdraví, zvyšuje se citlivost k sobě samému i k bolestným událostem v životě druhých. Zároveň ustupuje sklon k násilí: vůči ženám, vůči dě-

tem, vůči okolí. Noví muži už nejsou boječtí. Bývá také objevován nový rozměr náboženství. Tradičně je náboženství věcí žen a politika věcí mužů. Takové rozpolcení je však pro obě strany nevýhodné. Politika je pak ochuzena o náboženskou sílu a náboženství zůstává bez politických důsledků. Podaří se při transformaci tradičního muže v muže nového spojit kreativním způsobem politiku a náboženství?

Paul M. Zulehner: *Církev: přístřeší duše*

MÁ DNES JEŠTĚ SMYSL MLUVIT O POUTÍCH?

Přinášejí pouti duchovní prospěch i v dnešní době?

Před třemi staletími byla cesta kolem světa těžko splnitelným snem, můj pan profesor němčiny před padesáti léty opakoval s jistým obdivem, že Mácha šel až do Itálie pěšky, a prarodiče nejstarší generace chodili na pouti pěšky třeba i do rakouského Mariazell, když sklídili sena a byl ještě čas do žní. Ale dnes se internetem přeneseme do libovolného světadílu ihned, v jakémkoli velkém evropském městě můžeme být letadlem nanejvýš za několik hodin a autem během jednoho dne.

Má ještě smysl mluvit o poutích? Není to jen hra na minulost? A můžeme jít ještě dál a ptát se, proč bychom měli putovat na určité poutní místo, když je Bůh všudypřítomný a on sám i jeho svatí jsou modlitbou „dosažitelní“

na jakémkoli místě. Nemůžeme přece tvrdit, že na poutním místě je Trojjediný Bůh „přítomnější“ než někde jinde a Panna Maria mocnější na Svaté Hoře než třeba v Benešově!

Změny života

Ačkoli se toho mnoho změnilo, nezměnil se nijak podstatně člověk a jeho potřeby. A duchovní život se řídí v podstatě stále stejnými zákonitostmi. Stále hraje určitou roli zážitek něčeho výjimečného. Není tím míněn zázrak nebo jiná podobná neobvyklost, ale jiné prostředí, než ve kterém se běžně pohybujeme. Je zkušeností spirituálů, zpovědníků a mnoha dalších věřících, že změna místa může na člověka působit kladně. Snáze se podívá na svůj život s odstupem a uvědomí si své klady a zápory, vymaní se z tlaku starostí a stále stejných problémů. Je lépe disponován k zamyšlení nad sebou samým i k modlitbě na „promodleném“ místě.

Pro většinu lidí je dnes důležitější pobyt na poutním místě samotném než dlouhá cesta na ně. Má to jistě i své nevýhody – cesta byla možností pozvolného přechodu od obvyklého života doma k neobvyklému zážitku poutního místa, k určitému „přeladění“ člověka jak cestou na ně, tak zpět. Pěší putování také nemohlo svádět k dnešní časté kombinaci pouti s turistickým zájezdem, kdy se za jednu